

Juri Brandes imenuje Jacobsena v eseju, ki mu ga je posvetil, največjega kolorista dandanašnje proze. „Njegov jezik,“ pravi dalje, „je nasičen z barvami. Njegov slog je ubranost barv“ in njegovo delo sploh „najmočnejša pijača občutja, ki jo je kdaj kdo pripravil v našem slovstvu.“

Jacobsen bi bil tudi za Slovence zanimiv. S Cankarjem sta si v marsičem podobna; in kakor naše slovstvo zahaja v sanjavost, tako so sanjavi tudi ljudje Jacobsena, ker jih nič ne žene na velika dela v njih malenkostni domovini; žive in ugibajo in se razbijajo ob omejenosti domačih razmer.

Jesen.

I.

V parku se oglašča ptica,
drobna ptica zapoznela . . .
Z velim listjem je pokrita
zapuščena steza bela.

Izgubili so nasadi
živobarvno svoje cvetje,
mrak samuje — kjer ljubezen
našla skrivno je zavetje.

In v jesenskem parku nade
moje mrjejo in želje . . .
vse umira . . . in umrlo
srca sladko je veselje. —

II.

Otožnost sama in njen molk
po gozdnih potih hodita . . .
in resno vladarico — smrt
skoz nje kraljestvo vodita . . . .

V megleni sivi pajčolan
jesensko listje se lovi . . .
in pod nogami njenimi
cvetovi mrjejo blede . . .

In vztrepetala duša je . . .
zavel ji v dno je smrti dih . . .
srcé raztožilo se je . . .
kot da že čaka grob me tih. —

III.

Prišli ste samotni, dolgi večeri,
brez svita — in brez temé,
ko tiha se žalost poraja
brez ljube misli — brez vroče želje. —

Ko duša vsa mirna posluša
srcá tajinstveni glas . . .
Ko gleda o mračnih večerih
mladosti minule rosni obraz . . .

IV.

Na grobove mrtvih upov,
mrtvih slajev, mrtvih nad
položiva kite cvetja,
da jim vzklije spet pomlad . . .

Lučec sto in sto prižgiva
dragim mrtvecem ta dan . . .
da iz grobov nama vstane
lep spomin — in sen krasan. —

Raz nagrobni križ spasilnj
na grobove mrtvih zre . . .
Zatopiva se v molitev . . .
in utešiva srce . . .

Kristina.